

РЕШЕНИЕ

№ 6433

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6919** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на Х. С. Ч., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес - [населено място], [улица], сутерен, чрез адв. К. Т., срещу ОД на МВР С., с адрес С., [улица], с искане за присъждане на обезщетение в размер на 400 лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на електронен фиш серия К № 2066593, законната лихва от датата на отмяна на електронния фиш, както и направените по делото разноски.

С писмен отговор от 12. 10. 2020 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Областна дирекция на МВР С., чрез процесуалния се представител оспорва предявения иск. Излага съображения за недопустимост на иска, поради липсата на отменен административен акт. Поддържа депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните

и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Електронен фиш серия К № 2066593 издаден от ОД на МВР С., на Х. С. Ч., като законен представител на [фирма], е наложена глоба в размер на 300 лв., на основание разпоредби от Закона за движение по пътищата.

С решение от 18. 03. 2019 г., постановено по НАХД № 18004/2018 г. по описа на СРС, е отменен издадения електронен фиш. Решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила на 26. 06. 2019 г., видно от отбелязването (стр. 7) върху него.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на Електронен фиш серия К № 2066593 издаден от ОД на МВР С..

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Областна дирекция на вътрешните работи, е юридическо лице, на основание чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите за недопустимост на иска, тъй като не бил налице административен акт. В случая, действително не е налице отменен административен акт, но е налице отменен като незаконосъобразен електронен фиш. По своята същност, този електронен фиш не е административен акт, но такъв не и наказателното постановление. Въпреки това, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

При това положение, поради празнота в закона, по същия начин следва да се уредят и правоотношенията при претенции за възстановяване на разходи, свързани с обжалването по съдебен ред на издадени електронни фишове, тъй като допреди последните изменения в ЗАНН липсваше възможност за присъждане на направените разноски.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

От страна на съда служебно е изискано за послужване НАХД № 18004 / 2018 г. на

СРС-104 състав, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издадения електронен фиш.

Видно от делото на СРС, по него е налице договор за правна защита и съдействие, като договореното адвокатско възнаграждение, което е отбелязано, че е заплатено в брой е в размер на 400 лв. По делото, жалбоподателят се е представлявал от редовно упълномощен адвокат, като направените разноски за адвокат са именно във връзка с обжалване на издаденото НП, което впоследствие е прието за незаконосъобразно от страна на съда. Видно е, че дори е направено искане за присъждане на направените разноски, но същото е оставено без уважение от страна на съда, тъй като към момента на постановяването му, в ЗАНН не е предвидена възможност за присъждане на разноски. Заплатеното адвокатско възнаграждение за тази инстанция е именно 400 лв., който размер и се претендира с предявената искова молба.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административно наказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо че наказателното постановление или в случая електронния фиш, не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт – електронния фиш, отменен по съответния ред с влязло в сила решение, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на наказателното постановление. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразния електронен фиш от административния орган. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено имуществена санкция. Обстоятелството, че адвокатската защита по делата за обжалване на наказателни постановления не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения електронен фиш. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в

действителност.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмения отговор на ответника за съпричиняване на вредите, тъй като били заплатени повече от минималния размер. В случая минималния размер е 300 лв. и доколко заплатените 400 лв. не са съществено превишаващи този размер, не би могло да се приеме, че има съпричиняване.

Предвид изложеното, съдът намира иска за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен изцяло. В този смисъл за възстановяване на вредите, във връзка с отменен електронен фиш са и Решение № 8740 от 05.07.2017 г. по адм. д. № 13346/2015 г., III отд. на ВАС, Решение № 7663 от 22.05.2019 г. по адм. д. № 303/2019 г., III отд. на ВАС, Решение № 7182 от 14.05.2019 г. по адм. д. № 39/2019 г., III отд. на ВАС и др.

По отношение на претендираната законната лихва от датата на отмяна на електронния фиш.

В случая се касае за разход за адвокатско възнаграждение. След отмяната на електронния фиш, този разход не става автоматично изискуем, поради това че нито ЗАНН, нито НПК предвиждат процесуален ред за присъждането му. В решението по ТД № 2/2016 г. на ВАС е прието, че заплатените адвокатски възнаграждения са пряка и непосредствена последица от отмяната на наказателното постановление. Но с това не се променя характерът и видът на вземането - разноски за адвокатски хонорар. Той може да се претендира по реда на чл. 1, ял. 1 от ЗОДОВ, но става изискуем с присъждането му от съда. Видно от петитума на исковата молба, ищецът претендира лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение до окончателното изплащане на сумата. Този петитум включва искане за заплащане на лихва от два различни начални момента – лихва и мораторна лихва. Искането му за присъждане на лихва от отменителното съдебно решение до предявяване на иска, следва да е определено с конкретен размер на сумата, какъвто в случая няма. Обезщетението по чл. 86 ЗЗД е предмет на претенция, която се индивидуализира с размер на вземането и периода, за който се иска присъждането му. Поради това, когато в петитума се включва искане за лихва и мораторна лихва, последната следва да бъде индивидуализирана по размер и период на вземането. По своя характер тя представлява предявяване на самостоятелен иск. При така предявената претенция за присъждане общо на лихви върху главницата, считано от отмяната на незаконосъобразния административен акт, може да се уважи само претенцията за лихви, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, а в останалата част да се отхвърли

При този изход на спора, ответника следва да заплати и направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено. Съобразно представения (стр. 28) списък на разноските, същите са в размер на 10 лв. държавна такса, 42 лв. за заверка на документи, на основание чл. 36, ал. 2, вр. чл. 32 от Закона за адвокатурата и 400 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения (стр. 29) договор за правна защита и съдействие. По отношение на претендираните разходи за заверка на документи, съдът намира същите за неоснователни. Действително съобразно чл.6, т. 13 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се дължи и за заверка на документи, но в представения договор за правна защита и съдействие не е посочено, каква част от договорените 442 лв. са за заверката на документи и каква част за адвокатското възнаграждение. Напротив изрично пише, че договореното

възнаграждение е 442 лв., като не се сочи, какъв е размер на разноските за заверка. Представените по делото заверени документи, при тяхната заверка и съответно калкулацията им съобразно посочената разпоредба не прави сумата от 42 лв., която е посочена само в списъка на разноските. В същото време от страна на процесуалния представител на ответника се прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. В случая се касае за дело с определен материален интерес, като съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се дължи минимално възнаграждение в размер на 300 лв., до който размер същия следва да се намали, тъй като делото не се отличава с абсолютно никаква правна или фактическа сложност и е проведено само едно съдебно заседание. Доколкото обаче като цяло се намалява възнаграждението (без значение дали е 440 лв. или 442 лв.) и след като в договора за правна защита и съдействие се сочи, че същото е в размер на 442 лв., то същото следва да се намали до 300 лв. и без да се присъждат разноски за заверка. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Областна дирекция ноа МВР С. - С., [улица], да заплати на Х. С. Ч. от [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 2, ап. 4, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 400 (четиристотин) лв., представляващи обезщетение за направени разноски във връзка с обжалване на Електронен фиш серия К № 2066593 издаден от ОД на МВР С., ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 20. 07. 2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на законна лихва от датата на отмяна на Електронен фиш серия К № 2066593 – 18. 03. 2019 г. до предявяването на исковата молба.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР С. - С., [улица], да заплати на Х. С. Ч. от [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 2, ап. 4, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 (триста и десет) лв., представляващи направените разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: